

DANIELA HAVLÍČKOVÁ

narozena 1946 v Praze

Vystudovala střední uměleckoprůmyslovou školu v Praze a Vysokou školu uměleckoprůmyslovou u profesorů Fr. Muziky, J. Trnky a Zd. Sklenáře v Praze. Absolvovala v roce 1971.

Žije a pracuje v Praze.

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY:

- 1974 — Praha
- 1976 — Praha
Varšava
- 1977 — Brno
- 1979 — Brno, Sobotka, Opava, Sofia

ÚČAST NA VÝSTAVÁCH:

- 1971 — Praha
- 1973 — Praha, Fribourg (Švýcarsko)
- 1974 — Praha, Vídeň, Záp. Berlín
- 1975 — Španělsko, Mnichov, Norimberk
- 1976 — Aalst (Belgie), Řím, Orvieto, Mnichov,
Herford (NSR), Praha, Švédsko
- 1977 — Erlangen (NSR), Las Palmas de Gran
Canaria, Santa Cruz de Tenéřiffe,
Stockholm, Umeao (Švédsko), Vídeň,
Zandt (NSR), Praha, Oslo, Chrudim
- 1978 — Lugano, Helsinky, Athény, Finsko
- 1979 — Norsko, Lódž

Svémi díly je zastoupena ve sbírkách ministerstva kultury ČSR, Alšovy Jihočeské galérie, Galérie Havlíčkův Brod, Museum für Kunst und Geschichte Fribourg, Albertina Vídeň.

40. výstava ilustrací a grafiky v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1979. Pořadatelé: Okresní galérie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel ex libris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytisklo Rudé právo, tiskařské závody, Praha.

DANIELA HAVLÍČKOVÁ

GRAFIKA

Rodný dům

Václava Šolce

Sobotka, červenec - srpen 1979

Poezie jako stav duše, to je to první, co diváka napadá při pohledu na soubor grafických listů Daniely Havlíčkové. Dalo by se i říci, poezie jako stálý stav duše. Proniknout do tohoto složitými myšlenkami a křehkými vztahy prosyceného světa je zdánlivě téměř nemožné. Vždyť člověk má zpočátku pocit, že naprosto nevhodně vstupuje do lesa se samými skleněnými stromy, pomalu prochází, ve strachu uhýbá skleněným křehkým větvím a je mu téměř úzko z neznámého, napětím nabitého ticha. Nic se nehýbe, ani závan větru nenadzvedne myšlenku, která by napověděla, kde se to právě ocitáme. A náhle se kolem mihne motýl, pak druhý, za chvíli křídlo ptáka, jako symbol volnosti letu, naznačí směr řešení a postupně vedení geometrickými obrazci logiky přírodních zákonů a života poznáváme, že tento zpočátku nám neznámý les žije tvářemi dívek přítomných i dávno zmizelých. Náhle potěšení objeveným poznáním zjišťujeme hloubku oněch tichými rty vyslovovaných věčných myšlenek, jejichž existence se dotýká snad každého civilizací obklopeného člověka. Jen ony vyjadřovací prostředky jsou poněkud jiné, ale stačí se zahledět a jednotlivé obrazy se nám mění v jasné i když koncentrované pojmy, jež začnou hovořit zcela zřetelně specifickou řečí výtvarného umění.

Svět tiché poezie a zároveň svět pravdivých, sice tiše, avšak pádně a důrazně vyslovovaných zpráv o vnitřním dění člověka viděném pevným pohledem citlivé ženy.

Dívčí hlavy, křídla ptáků, motýli, prázdné židle, ruce — reálná a naprosto realistická znázornění úryvků světa, kladená do vzájemných souvislostí tak, aby správně pozorujícímu divákovi objevila hloubku obsahu. Symboly věčného času, lidské něhy, zapomnění i vzpomínání, to je svět, do něhož nás umělkyně vtahuje a jímž nás obklopuje jako pevnou pavučinou, která nás donutí k postání, k popřemýšlení a k uvědomění si síly obrazu a jeho schopnosti vizuálními prostředky sdělovat.

A vše toto, provedeno trpělivou rukou, zachovávající tenkou, jasnou čáru, z níž je cítit pod kultivovaností projevu kultivovanost ducha, projev dokonale civilizovaný, avšak zároveň civilizací zjitřený k pravdivosti a srozumitelnosti. To je svět Daniely Havlíčkové.

JOSEF PROKOP

